

Vertrouwen is naast empathie maatschappelijk gezien het belangrijkste wat een samenleving, gezin of relatie doet functioneren of uit elkaar laat vallen. Zonder vertrouwen vervallen we in polarisatie, haat en vervreemding. Laten bij ons zelf beginnen dit eens te onderzoeken. Een onderwerp dat actueler is dan ooit, vandaar dat ik dit als eerste thema heb uitgekozen.

Vertrouwen is dat het wel waard?

(In rood hieronder een vervolg op de mailtekst)

Onschuld wordt 'vertrouwen' opgelegd.

De algemene definitie van vertrouwen komt vanuit onze jonge jaren waar de meesten van ons te horen kregen dat als we iets deden wat niet mocht meestal buiten het ouderlijk toezicht, dat we niet te vertrouwen zouden zijn. Het gaat dus over iets doen wat de ander niet wil en de persoonlijke diskwalificatie gaat gemakkelijk gepaard met nare consequenties. Bijzonder is wel dat de vragende partij eigenlijk niet in de vragende rol zit maar in een afdwingende positie vanuit dreiging en het opleggen van consequenties. Sindsdien zien we vertrouwen als iets wat de ander wel of niet waard is, afhankelijk van diens gedrag en ons oordeel. We zijn nu eigenlijk afhankelijk van wat de ander doet en moeten straf vasthouden aan onze eigen criteria die we geneigd zijn op te willen leggen. We doen nu zelf wat ons is overkomen en wat we zo 'geleerd' hebben. We hebben het dan over vertrouwen geven (alsof we iets geven of toestaan) en dat de ander alleen maar iets waar kan maken, mocht de uitkomst ooit onze criteria en normen halen. Deze aanpak leidt onvermijdelijk tot veel teleurstelling. We laveren tussen een mentale kramp, het uitoefenen van manipulatie en afhankelijkheid in. Wil je echt zo leven? Draagt het bij aan je geluk en dat van de ander?

Als deze vragen met nee kunnen worden beantwoord zit je op een spiritueel dwaalpad.

Is het leven te vertrouwen, is onze medemens, de mensheid, onze familie of geliefde te vertrouwen?

Tijd voor een nieuwe definitie dus. Een vanuit een volwassen perspectief met uitnodiging tot liefdevolle verbinding en spirituele groei.

Vertrouwen is niet in de ander maar in je eigen wijsheid.

Laten we dit even toetsen. Als het gaat over onze geliefde dan is de uitkomst van vertrouwen niet meer afhankelijk van wat de ander doet maar gaat dan over wat je eigen wijsheid tegen jezelf zegt. Zal je geliefde nooit meer naar een ander kijken? Meestal weet je het antwoord al..., waarom dan gaan manipuleren en zo zelf krampachtig het zogenaamde liefdesleven inkleuren? Het bewustzijns groeien gaat er nu om of je jezelf kunt betrappen (niet de ander) dat je iets wilde geloven waarvan je zelf eigenlijk al wist dat het geen waarheid kon zijn. Hierdoor groei je in je staat van bewustzijn en heeft dus niets te maken met wat je gelooft. We worden zo weer uitgedaagd terug te gaan naar wat we ten diepste eigenlijk al weten.

Is het leven te vertrouwen?

Het vervolg wordt geschreven terwijl je waarschijnlijk dit aan het lezen bent.

Let even op je volgende mailtje!

